

Arrest

nr. 125 862 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 13 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. HAELTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMADHI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 augustus 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.2. Op 13 februari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.08.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 19 tot 3", die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen'.

Op 09.11.2012 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Ronse de huwelijksaanvraag van betrokkenen. Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering. Deze beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, en artikel 40bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De verzoekende partij betoogt dat administratieve beslissingen in beginsel geen kracht van gewijsde hebben en er in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt gemotiveerd, formeel noch materieel, waarom of sinds wanneer de beslissing in kracht van gewijsde zou zijn getreden. Daarom bestaat er in feite geen beslissing overeenkomstig artikel 167 B.W. die in kracht van gewijsde is getreden, zodat de bestreden beslissing niet correct werd gemotiveerd en daarom strijdig is met de motiveringsplicht. Er wordt in de bestreden beslissing louter verwezen naar het uitblijven van een beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand, maar er wordt niet gemotiveerd wat de beroepstermijn was en sinds wanneer deze is begonnen lopen. Uit de bestreden beslissing blijkt zelfs niet of de partner van de verzoekende partij wel kennis heeft gekregen van de beslissing van 9 november 2012. Zij verbleef immers van 25 november 2012 tot 23 januari 2013 in Tunesië bij de verzoekende partij.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in haar beslissing stelt dat de verzoekende partij niet aan de voorwaarden zou voldoen om gemachtigd te worden tot ontvangst van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, omdat er in hoofde van haar wettelijk geregistreerde partner een beslissing op grond van artikel 167 B.W. werd genomen die in kracht van gewijsde is getreden en waarbij de dienst vreemdelingenzaken volledig voorbijgaat aan het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 11 maart 2013, daterend van na de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

Het Hof van Beroep te Brussel veroordeelde in voornoemd arrest de Belgische Staat tot het afleveren van een attest niet-huwelijksbeletsel aan mevrouw M.D. met het oog op haar voorgenomen huwelijk met de verzoekende partij. Dit arrest van het Hof van Beroep geeft mevrouw D. het recht in het huwelijk te treden. De Belgische Staat tekende tegen dit arrest geen cassatieberoep aan, zodat het arrest in kracht van gewijsde is getreden. Hieruit mocht de verzoekende partij rechtmatig afleiden dat de Belgische overheid zich heeft neergelegd bij de beslissing dat de verzoekende partij en mevrouw D. in het huwelijk mogen treden en dat men zich hiertegen niet langer zou verzetten. In die zin meent de verzoekende partij dat de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van 9 november 2012 achterhaald is en ongedaan werd gemaakt. De motieven van weleer zijn al lang niet meer aan de orde op vandaag. Het is dan ook niet correct dat de verwerende partij haar beslissing motiveert op grond van de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van 9 november 2012, die is achterhaald door het arrest van het Hof van Beroep te Brussel.

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zij verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De bepalingen van artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luiden als volgt :

"(...) Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen; (...)"

2.4. De Raad wijst erop dat het de bedoeling van de wetgever was dat de beslissing waarbij een ambtenaar van de burgerlijke stand op grond van artikel 167, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek heeft geweigerd een huwelijk te voltrekken zonder dat, overeenkomstig artikel 167, zesde lid, van hetzelfde Wetboek, tegen die beslissing een beroep werd ingesteld, hetzelfde gevolg heeft als een door dezelfde ambtenaar van de burgerlijke stand genomen weigeringsbeslissing waartegen wel een beroep zou zijn ingesteld en die het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een in kracht van gewijsde gegane beslissing (GwH, nr. 121/2013 van 26 september 2013, B.31.2 met verwijzing naar B.8.3.2.). De verzoekende partij haar kritiek dat een administratieve rechtshandeling geen kracht van gewijsde kan hebben is gelet op voorgaande niet dienstig.

Verder stelt de Raad vast dat de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Ronse van 9 november 2012 zich in het administratief dossier bevindt. In deze beslissing weigert de ambtenaar van de Burgerlijke Stand de voltrekking van het huwelijk overeenkomstig artikel 167, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek. Deze beslissing bevat *in fine* de volgende overweging: *“Tegen de weigering tot voltrekking van het huwelijk kan binnen de maand volgend op de kennisgeving van de beslissing, door de belanghebbende partijen beroep worden ingesteld voor de Rechtbank van eerste aanleg. U wordt er ook op gewezen dat indien dit huwelijk, ondanks deze weigering, in een andere gemeente of het buitenland zou voltrokken worden, de erkenning ervan zal geweigerd worden wegens strijdigheid met de Belgische openbare orde”*.

Verzoekende partij betwist dat haar partner kennis heeft gekregen van deze weigeringsbeslissing doch uit het administratief dossier blijkt dat het diensthoofd burgerzaken aan de dienst vreemdelingenzaken op 12 november 2012 meedeelde dat de weigeringsbeslissing op 12 november 2012 aangetekend tegen ontvangstbewijs aan beide partners werd verzonden. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat noch zij noch haar partner rechtsgeldig in kennis werden gesteld van de weigeringsbeslissing en dat zij aldus kennis hadden kunnen nemen van deze beslissing. Het loutere feit dat haar partner op 25 november 2012 in het buitenland zat, daargelaten de vaststelling dat de aangetekende zending reeds op 12 november 2012 werd verzonden, kan hieraan geen afbreuk doen.

Gelet op het ogenblik van de kennisgeving en de beroepstermijn van één maand kan aldus met zekerheid gesteld worden dat op 13 februari 2014, ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, het verblijf kon geweigerd worden op grond van artikel 40bis, §2, f) van de vreemdelingenwet.

2.5. Verder stelt de Raad vast dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 6 mei 2011 niet werd genomen tegen hogervermelde beslissing van 9 november 2012. Dit kan ook niet, aangezien de beslissing van na het vonnis dateert. Het vonnis werd genomen tegen de beslissing van de Belgische ambassade te Tunis van 14 januari 2010 waarbij werd geweigerd een attest van geen huwelijksbeletsel af te geven. Deze beslissing werd geannuleerd door de rechtbank van Eerste aanleg en de Belgische Staat werd veroordeeld tot afgifte van een attest van geen huwelijksbeletsel. Zij ging echter in hoger beroep, en het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 11 maart 2013 vermeldt onder meer dat het attest van geen huwelijksbeletsel is dat bevestigt dat er voor een Belg geen wettelijke beletselen zijn om te huwen, of met andere woorden dat de Belgische onderdaan voldoet aan de Belgische wettelijke voorwaarden om te kunnen huwen. Een dergelijk attest heeft niets te maken met de persoon met wie de Belgische onderdaan die het attest vraagt wenst te huwen. De beoordeling van de huwelijksintentie komt pas later in een volgende fase, namelijk bij de huwelijksvoltrekking. Het is de ambtenaar van de Burgerlijke Stand die de reële huwelijksintenties beoordeelt in die fase. Voormeld vonnis en arrest hebben aldus geen invloed op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand waarbij deze op grond van artikel 167, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek de voltrekking van het huwelijk weigerde.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van 9 november 2012 niet definitief is, of niet in kracht van gewijsde is gegaan. Het motief van de bestreden beslissing is derhalve correct.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

2.8. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.9. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER